Audrys Antanaitis: nuo „Lituanicos“ iki pasaulio lietuvių

Audrys Antanaitis yra žinomas ne tik kaip naujai paskirtas Valstybinės lietuvių kalbos komisijos pirmininkas, tačiau ir kaip žurnalistas, Lietuvos žurnalistų sąjungos narys, Lietuvos žurnalistų sąjungos Vilniaus skyriaus išrinktas žurnalisto etalonu (nominacijos „Žurnalisto etalonas“ nugalėtoju), apdovanotas medaliu „Už nuopelnus žurnalistikai“. Mažiau žinoma, o tiksliau primiršta jo veikla su tautiečiais išeivijoje. Paprašėme Audrio Antanaičio papasakoti apie veiklos su diaspora užsienyje pradžią, ekspedicijas ir lietuvių telkimą Sibire, bendradarbiavimą su Pasaulio Lietuvių Bendruomene ir apie naujus iššūkius tapus Valstybinės lietuvių kalbos komisijos pirmininku.

2017 metų lapkričio mėnesį buvote paskirtas į Valstybinės lietuvių kalbos komisijos pirmininko pareigas. Viena pirmųjų bendradarbiavimo sutarčių, kurias kaip pirmininkas pasirašėte, buvo sutartis su Pasaulio Lietuvių Bendruomene. Tačiau galima būtų teigti, kad Jūsų bendradarbiavimas su pasaulio lietuviais prasidėjo dar 1988–1990 metais, kai įkūrėte pirmąją sąjūdinę jaunimo organizaciją – Lietuvių jaunimo bendriją „Lituanica“, pradėjusią megzti ryšius su lietuviais Sovietų Sąjungoje. Papasakokite, kaip gimė sumanymas įkurti organizaciją ir kokia tuo metu buvo jos veikla.

Lietuvių jaunimo organizaciją „Lituanica“ įkūriau ne aš vienas, tačiau aš buvau jos narys nuo pat įsteigimo. 1988 metai buvo tie metai, kai buvo sujudusi visa tauta ir prie kiekvienos iniciatyvos prisijungdavo dešimtys ar šimtai žmonių, jaunų ar vyresnių. Idėja įkurti jaunimo organizaciją gimė 1988 metų liepą (primenu, kad

Sąjūdžio pradžia 1988 metų birželis), o tų pačių metų rugpjūčio mėnesį Vilniuje vienoje mokyklų susirinko kelios dešimtys jaunuolių, nusprendusių, kad reikalinga organizuota veikla, kuri padėtų Lietuvai. O kaip padėti Lietuvai? Kaip jaunimas galėtų padėti Lietuvai? Ir prisiminėme, kad yra Lietuvai skaudžių dalykų, pirmiausia pietryčių Lietuva, kurioje lietuviai buvo smarkiai nutautę, ir, beje, „Lituanica“ ją pavadino „liūdnąja Lietuva“. Prisiminėme etnines žemes Baltarusijoje ir Lenkijoje, taip pat tremtinius, apie kuriuos tuo metu dar nebuvo garsiai kalbama, bet kuriuos buvo galima aplankyti, kadangi tuo metu kelionės į Sibirą lėktuvu kainavo tikrai labai pigiai. Taigi buvo įkurta organizacija, surašyti įstatai ir pradėta važinėti, lankyti lietuvius tose vietose, kur jų buvo mažuma. Ir po metų, 1989 metais organizacija buvo jau stipriai išplėtota, veikė visoje Lietuvoje, tuo metu buvo apie 300 narių. Sakyčiau, Lietuvių jaunimo organizacijos „Lituanica“ veiklos rezultatas buvo geras, ji buvo kaip Sąjūdžio jaunimo padalinys, kuris veikė probleminėse lietuvybei vietose. Iki 1992 metų „Lituanica“ veikė labai aktyviai, tačiau vėliau, kaip ir daugelis visuomeninių organizacijų, apmirė, 2000 metais surengė savo baigiamąjį suvažiavimą ir buvo uždaryta kaip įvykdžiusi savo uždavinius.

„Lituanica“ iš viso organizavo penkias ekspedicijas į Sibirą, tris ekspedicijas į lietuviškus kaimus Čiornaja Padiną, Talovką ir Litovką Saratovo srityje, daugybę ekspedicijų į Karaliaučiaus kraštą, Baltarusiją ir pietryčių Lietuvą. Šių ekspedicijų metu buvo suburtos pirmos Sibiro lietuvių bendruomenės Tomske, Omske, Barnaule, Novosibirske, Krasnojarske.

Prisiminkite ekspedicijas į Sibirą. Kaip surasdavote lietuvius, kaip buvo telkiami lietuviai ir kuriamos bendruomenės Sibire?

Pirmiausia buvo užmezgami ryšiai su Rusijos demokratais, kurie organizuodavo pasirodymą vietinės televizijos stotyse. Ir dažniausiai man tekdavo tose televizijos stotyse dviem kalbom pakviesti susirinkti lietuvius tam tikroje vietoje tam tikru laiku. Ir į šį kvietimą lietuviai atsiliepdavo. Pirmas susitikimas buvo surengtas Barnaule, vėliau kituose miestuose. Į kiekvieną susitikimą ateidavo apie 30–40 lietuvių, kuriems mes pasakojome apie Lietuvą, siūlydavome organizuotis, burtis, bendrauti su Lietuva. Mes atveždavome lietuviškos spaudos (prisiminkime, kad interneto tuo metu nebuvo, susisiekti telefonu irgi buvo didelė problema). Susitikimų metu matėme daug verkiančių žmonių, nes kai kurie savo tautiečius sutiko ir išgirdo lietuvių kalbą pirmą kartą po daugelio metų.

Ekspedicijų metu pasitaikydavo įvairių situacijų. Būdavo, kad nuvažiavę kur į vietą neturėdavome net kur nakvoti. Štai Gorno Altaiske lankėmės po 1990-ųjų, jau Lietuvai atgavus nepriklausomybę. Pamenu, einam pavargę, jau pavakarys, nežinome, ką daryti, nes viešbutis, kuriame buvome užsakę kambarius, mūsų nepriėmė, kai administratorė sužinojo, kad esame atvykę iš Lietuvos. Taigi mąstome, ką dabar daryti? Priėjo prie mūsų rusė, sužinojusi, kas nutiko, bandė viešbutyje tarpininkauti, tačiau ir ji nepadėjo, viešbutis vis tiek atsisakė mus priimti. Paklausėme jos, gal ji žino kur gyvenančių lietuvių. Ji ir nuvedė mus prie lietuvės namų. Pasibeldėme, atidarė duris moteris, o mes sakome, esame iš Lietuvos, priimkite pernakvoti. Ji priėmė, pamaitino, pašnekėjome lietuviškai. Ji irgi 20 metų nebuvo mačiusi lietuvių. Taigi, ir tokių būdavo susitikimų.

Buvote iniciatorius įsteigti mokyklą Vilniuje, kurioje lietuviškai galėtų mokykis lietuvių kilmės tremtinių, politinių kalinių palikuonys. Mokykla buvo įkurta ir pavadinta „Lietuvių namais“. Kaip gimė idėja įkurti tokią mokyklą?

Važinėjant po lietuvių bendruomenes Sibire aiškiai matėsi poreikis, kad lietuviai galėtų atvažiuoti mokytis lietuviškai į Vilnių, panašiai kaip į Vasario 16-osios gimnaziją Hiutenfelde. Supratome, kad lietuviai iš Sibiro į Hiutenfeldą nesuvažiuos, kad reikalinga tokia mokykla Lietuvoje. Mokyklos idėja kilo man, apie tai kalbėjausi su tuometiniu švietimo ir mokslo ministru Dariumi Kuoliu. Įtikintas tokios mokyklos reikalingumu, ministras nurodė atitinkamoms tarnyboms, kad tokia mokykla būtų. Ne aš ieškojau pastato mokyklai, ne aš sudarinėjau programą ar rinkau mokytojus. Tačiau pati idėja buvo mano ir dėjau pastangas, kad ji būtų įgyvendinta. Kol dirbau ministerijoje užsienio lietuvių skyriuje, šią mokyklą kuravau.

1990–1997 metais vadovavote Kultūros ir švietimo ministerijos Ryšių su tautiečiais skyriui. Papasakokite apie tuometinę veiklą.

Kadangi buvau „Lituanicos“ pirmasis pirmininkas, atsikūrus Lietuvos nepriklausomybei ir įkūrus Kultūros ir švietimo ministeriją[i] tuometinis ministras Darius Kuolys, kuris manė, kad reikalingas ryšių su užsienio lietuviais skyrius, mane pakvietė jam vadovauti, nes buvau matomiausia tos srities figūra. Reikia paminėti, kad Pasaulio Lietuvių Bendruomenė Lietuvoje tuo metu veikė dar neaktyviai, reikėjo laiko užmegzti ryšiams su Lietuva (PLB atidarė savo atstovybę Lietuvoje 1992 metų pabaigoje). Taigi teko man išeiti iš Lietuvos kalbos ir

literatūros instituto, palikti beveik parašytą disertaciją. Dirbdamas ministerijoje tęsiau lietuvių bendruomenių kūrimą, bendravimą. Padėjome susiburti Kijevo Lietuvių Bendruomenei, vėliau išsiplėtusiai į Ukrainos Lietuvių Bendruomenę. Kūrėme Latvijos lietuvių draugijas, Uzbekijos, Kazachstano lietuvių draugijas, bandėme jas palaikyti, remti, organizuoti lituanistines mokyklas ir skatinome draugijas jungtis į Pasaulio Lietuvių Bendruomenę. Kadangi Pasaulio Lietuvių Bendruomenei naujosios lietuvių bendruomenės buvo mažai pažįstamos ir tas susipažinimas vyko gana ilgai, nes vakarų šalių lietuviai nuo rytų šalių tuo metu dar labai skyrėsi, netgi ir susikalbėti buvo gana sunku, nes daugelis jų nemokėjo lietuvių kalbos ir mentaliteto skirtumai buvo labai dideli. Ir vykti į rytų kraštų bendruomenes dar buvo gana nedrąsu. Pirmasis, aplankęs lietuvius Rytų kraštuose, buvo a. a. Vokietijos Lietuvių Bendruomenės pirmininkas Arminas Lipšys. Su juo mes vykome į Barnaulą. Vėliau teko lydėti tuometinį Pasaulio Lietuvių Bendruomenės pirmininką a. a. Bronių Nainį į Latviją, Estiją, Lenkiją. Su tuometiniu PLB atstovu Lietuvoje Juozu Gaila vykome į Maskvą. Su tremtinių organizacijomis, kurios kūrėsi Lietuvoje, pirmieji vykome į Sibirą tvarkyti lietuvių kapų, statėme kryžius. Galima sakyti, kad buvome dabartinių ekspedicijų „Misija Sibiras“ pradininkai.

1992 metų rugsėjo 15 d. Vilniuje duris atvėrė Pasaulio Lietuvių Bendruomenės atstovybė, kurios vienas pagrindinių tikslų tuo metų buvo – palaikyti ryšį tarp Pasaulio Lietuvių Bendruomenės ir atskirų kraštų lietuvių bendruomenių. Norėdama supažindinti Rytų kraštų lietuvių bendruomenes su atstovybės veikla bei aptarti bendros veiklos gaires bei programas, PLB atstovybė jau tų pačių metų lapkričio mėnesį surengė pirmąjį Rytų kraštų lietuvių bendruomenių pasitarimą. Vėliau buvo pradėti rengti suvažiavimai, į kuriuos susirinkdavo visų kraštų lietuvių bendruomenių atstovai. Jūs aktyviai dalyvavote suvažiavimuose, padėjote juos surengti. Kokią matote lietuvių bendruomenių atstovų suvažiavimų reikšmę Lietuvoje?

Kadangi ministerijoje dirbau ryšių su tautiečiais skyriaus vadovu, teko daug bendrauti su Pasaulio Lietuvių Bendruomene, su PLB atstovybe bendradarbiavau nuo pat jos įsikūrimo. Dalyvavau ir pirmajame Rytų kraštų lietuvių draugijų pasitarime, skaičiau pranešimą apie Kultūros ir švietimo ministerijos nuostatas lietuvybės išlaikymo situacijoje. Rytų kraštų lietuvių draugijų pasitarimas buvo surengtas ir 1993 metais, o jau 1994 metais Anykščiuose įvyko konferencija

„Užsienio lietuvių šiandieninė padėtis ir bendradarbiavimas su Lietuva“, kurioje dalyvavo visa PLB valdyba, kraštų lietuvių bendruomenių pirmininkai, lietuviškos spaudos leidinių ir radijo laidų redaktoriai, užsienio lietuvių kultūros centrų ir mokyklų vedėjai, Lietuvos valdžios atstovai. Iš viso susirinko apie 100 dalyvių ir, sakyčiau, tai buvo pirmas tokio masto suvažiavimas. Pažymėtina, kad 1994 metais vykusiame suvažiavime buvo priimtas nutarimas kreiptis į LR Seimą ir Vyriausybę „įstatymu įtvirtinti prigimtinę lietuvio pilietybės teisę nepaisant, kur lietuvis gimęs arba gyvena. Visiems lietuviams ir jų palikuonims, nepaisant, kodėl ir kaip jie atsirado už Lietuvos ribų, turi būti pripažinta Lietuvos pilietybė bei lygios balsavimo teisės“. Taigi dvigubos pilietybės klausimas sprendžiamas jau daugiau kaip 20 metų.

Suvažiavime buvo priimti nutarimai-rekomendacijos, tarp kurių ir parengti visuotinę užsienio lietuvių rėmimo programą, derinant ją su Pasaulio Lietuvių Bendruomene ir kraštų bendruomenėmis.

Jūs ir parengėte pirmąją Užsienio lietuvių bendruomenių rėmimo programą. Ar programa veikė, kaip sekėsi ją įgyvendinti?

Lietuvos valstybė turėjo remti lietuvius visokeriopai, kad būtų skiriamos tam tikros lėšos ir tos lėšos būtų skiriamos ne taip kaip dabar, per atskiras ministerijas, o programoje buvo mintis, kad ryšiai ir parama užsienio lietuviams turėtų eiti per vieną instituciją (Regioninių problemų ir tautinių mažumų departamentą) ir kad departamentas rūpintųsi kultūra, švietimo, socialiniais reikalais, programoje buvo sudėliotos visos kryptys ir numatyta, kokios turėtų būti skirtos lėšos. Programa buvo Vyriausybės patvirtinta 1997 metais, lėšos buvo skirtos. Ir ta tradicija įsitvirtino, vėliau gal Programa įgavo kitokias formas. Iki Regioninių problemų ir tautinių mažumų departamento uždarymo visa parama užsienio lietuviams buvo skiriama per Departamentą, o jį panaikinus lėšos buvo išskaidytos ir dabar faktiškai tokios programos nebėra. O reikėtų, nes dabar Švietimo ir mokslo ministerija rūpinasi mokyklėlėmis, Užsienio reikalų ministerija – savo sritimi, ir galima sakyti, kad dabar Lietuva nemato, kaip bendrauja su užsienio lietuviais. Kiekviena institucija bendrauja savaip.

Beveik po 10 metų darbo su išeivija nutarėte pasukti į kitą veiklą?..

1997 metais baigiau savo darbą su užsienio lietuviais, nes, 10 metų atidavus šiai veiklai, norėjosi kažko naujo. Galėjau išeiti ramia sąžine, nes buvau įkūręs

bendruomenes, buvau sudaręs bendradarbiavimo su išeivija modelį, buvau paruošęs programą ir pagaliau daug prisidėjęs, kad Pasaulio Lietuvių Bendruomenė surastų Rytų kraštų lietuvius. Tapau žurnalistu, kuriuo jaučiuosi esąs iki šiol.

Dirbote „Žinių radijo“, „Laisvosios bangos“ žurnalistu ir laidų vedėju, interneto portalo Alkas.lt redaktoriumi. Ir visai netikėtai pasukote kitu keliu, pasirinkdamas darbą Lietuvių kalbos komisijoje.

Kalbos komisijoje atsiradau atsitiktinai. Palikęs darbą su užsienio lietuviais, į mokslą jau nebegrįžau. Disertaciją buvo pasenusi, aš ją buvau parašęs, tačiau nebuvau apgynęs, be to, po dešimties metų kitoje, ne mokslo srityje grįžti vėl į mokslą jau nebebuvo ir motyvacijos. Tuomet aš pasukau į žurnalistiką ir iš tikrųjų ten atradau save. Nuo 2007 metų buvau Žurnalistų sąjungos vicepirmininkas. Kaip vicepirmininkas ir su užsienio lietuvių bendruomenėmis pabendraudavau, ryšiai su Pasaulio Lietuvių Bendruomene nenutrūko, tačiau jie buvo fragmentiškesni nei anksčiau. O Komisijoje atsiradimas atsitiktinis todėl, kad kai buvo sudarinėjama naujos kadencijos Komisija, buvo prašoma visuomeninių nevyriausybinių organizacijų teikti savo atstovus į šią Komisiją. Tokį prašymą gavo ir Lietuvos žurnalistų sąjunga. Kadangi aš esu žurnalistas, filologas, lituanistas, tai natūralu buvo, kad mane ir pasiūlė. Pasiūlė iš tiesų formaliai, mes nesitikėjome, kad Žurnalistų sąjungos atstovas pateks. Kandidatų buvo daug. Tačiau aš patekau į Komisijos narius, o vėliau sulaukiau dar netikėtesnio pasiūlymo tapti Komisijos pirmininku. Sutikau ir buvau patvirtintas. Nežinau, kuriam laikui tai pakeitė mano gyvenimą. Kadencija yra penkeri metai, šis postas priklauso nuo politinių vėjų, taigi, jeigu teks dirbti trumpiau, tuomet grįšiu į

žurnalistiką. Tačiau kol būsiu Komisijos pirmininku, be abejo, darysiu viską, kad lietuvių kalba Lietuvoje išties išliktų valstybinė, tarptų, klestėtų ir kad išvengtų to spaudimo, kurį patiria Lietuvoje iš tam tikrų visuomenės sluoksnių ir iš kitų kalbų.

Už tautiškumo ir dvasinių vertybių ugdymą A. Antanaitis apdovanotas Gabrielės Petkevičaitės-Bitės atminimo medaliu „Tarnaukite Lietuvai“. A. Sartanavičiaus nuotr.

Ar manote, kad lietuvių kalbos išlikimui kyla grėsmė?

Šiame globaliame pasaulyje nedidelės tautos kalbai išlikti yra labai sunku. Kadangi kalba kuriama ir elektroninėje erdvėje (turima omenyje lietuvybė internete, lietuvybė kompiuteryje), o tai yra labai brangu, taigi vienas galimybes turi turtingos šalys, o kitas galimybes turi tokios šalys kaip Lietuva. Gyvenimas keliasi į elektroninę erdvę ir mes vis labiau atsiliekame. Lietuva turi būti pastebima virtualioje erdvėje, o į tai reikia investuoti labai daug pinigų.

Paprasčiausiai telefonų klaviatūros dažnai yra nepritaikytos lietuviškai abėcėlei, reikia investuoti į tai, kad būtų pritaikytos visada. Dabar jaunimas labai gerai moka anglų kalbą, taip kaip mano karta mokėjo rusų kalbą. Bet mes rusų kalbą priėmėme kaip okupantų, mes nekalbėjome tarpusavyje rusiškai, o dabar jaunimas jau tarpusavyje kalbasi angliškai ir mes susiduriame su tuo, kad lietuvių kalbos realaus vartojimo sfera labai traukiasi. Sakykime, vyksta nedidukas renginukas Ignalinoje, žiemos sportas centre – jau į jį kvietimas tik angliškai. Aš paklausiau, kas čia vyksta, ar čia tarptautinis renginys? Pasirodo, ne, renginys vietos jaunimui. Ir vienintelis lietuviškas žodis skelbimo apačioje – ir tas su klaida. Deja, tai vyksta visur visuotinai. Sakykime, Kaunas, kuris yra toks lietuviškas miestas, Laisvės alėjoje padarė dviračių taką ir užrašė „Like bike“. Kai paklausėme, kodėl, pasakė, o jeigu lietuviai išeiviai norės grįžti į Kauną, jie pamatys kažką pažįstamo (vadinasi, jie pamatys „Like bike“). Nes jeigu pamatys užrašą „Mink dviratį“, jie apsisuks ir grįš į Airiją. Toks jau mūsų savivaldybininkų mąstymas formuojasi. Paklausėm kauniečių, kas taip sugalvojo? Atsakė, mūsų savivaldybės jaunimas. Jaunimas yra ir geras, ir išsilavinęs, ir patriotiškas, bet daug jo jau yra persiėmę anglicizmų ir jie jau nemato tos triados, kurią mes matėme. Kad yra kalba, tauta, valstybė. Tačiau bet ką iš jos praradę, prarasime viską. Save taip pat. Aš nežinau, koks dabar jaunimo gyvenimo modelis, bet jie gyvena šioje valstybėje. Nejaugi jiems visiškai nesvarbu, ar valstybė bus Lietuva, ar Lithuania, ar vadinsis bet kaip. Jiems svarbu, kad būtų taikos metas, kad būtų gera gyventi, kad būtų galima karjerą padaryti, kad būtų patogu, bet ar tai bus Lietuva, jiems nesvarbu. Mums buvo svarbu. Tai čia yra tragedija – mūsų geras, išsilavinęs, mandagus jaunimas, bet ar kalbės lietuviškai, ar angliškai, jiems nesvarbu, gal geriau angliškai. Dėl to lietuvių kalbos prestižas menkėja, nes visi mato: yra anglų, yra prancūzų, tos kalbos, kurios gerai finansuojamos, ir yra lietuvių kalba, graži, senoviška, bet neturtinga. Ir tai yra visose gyvenimo srityse. Nes kodėl emigruojama iš Lietuvos? Žurnalistika, kurioje aš tiek metų praleidau, taip pat yra suvargusi, nes turi išsilaikyti iš reklamos, o Lietuvoje yra per mažai žmonių, per mažai reklamos, per mažai pinigų, kad išlaikytų gerą žurnalistiką. Todėl žurnalistai kartais parsiduoda, o kai parsiduoda – žurnalistika būna prasta. Bet juk panašiai yra ir kalbos, ir kitose gyvenimo sferose.

Baigiamasis Lietuvių kalbos dienų renginys. 2018 m.

Jeigu grįžtume prie Komisijos, tai uždaviniai aiškūs – saugoti valstybinės lietuvių kalbos statusą, ir jau pamačiau, kad 10 metų nebuvo jokio kalbos politikos dokumento, jokios programos, skirtos saugoti ir puoselėti lietuvių kalbai. Kaip 1997 sukūriau pirmąją užsienio lietuvių rėmimo programą, taip jau dabar parengėme nebe pirmą, tačiau po 10 metų pertraukos pristatytą dokumentą „Valstybinės kalbos politikos gairės 2018-2022 metams“, kurias pateikėme Seimui. Tikiuosi, kad Seimas dar šioje sesijoje jas priims. Taigi, būtų naujo etapo pradžia.

Vienas pirmųjų Jūsų darbų Komisijoje – sutartis su Pasaulio Lietuvių Bendruomene. Sutartis pasirašyta siekiant bendrų tikslų – didinti lietuvių kalbos prestižą, stiprinti lietuvių kalbos mokymosi motyvaciją, prisidėti prie lietuvių kalbos sklaidos pasaulyje, telkti lietuvių bendruomenes Lietuvoje ir užsienyje. Kaip, kokiais būdais sieksite įgyvendinti išsikeltus tikslus?

Pasirašyta sutartis su Pasaulio Lietuvių Bendruomene iš tikrųjų buvo vienas mano pirmųjų darbų, bet man tai buvo natūralu, kadangi kaip portalo alkas.lt žurnalistas pastaraisiais metais aš jau pamažu grįžau prie užsienio lietuvių, važinėjau į Pasaulio Lietuvių Bendruomenės renginius Lietuvoje ir užsienyje, rengiau laidas apie išeivius, ir kai atsirado galimybė kažką padaryti, labai norėjau, kad aukščiausiu lygiu kalbos srityje būtų įteisinti santykiai su Pasaulio Lietuvių

Bendruomene, kad parodytume, jog Pasaulio Lietuvių Bendruomenei rūpi lietuvių kalba, o Kalbos komisijai rūpi, kad kalba rūpėtų mūsų išeivijai. Jeigu jau kalbama apie „globalią Lietuvą“ (nors man šis pavadinimas ir nepatinka), tai lietuvių kalba turi būti ne tik Lietuvoje, nes negali valstybinis statusas būti tik dalyje Lietuvos. Todėl sutarties pasirašymas buvo logiškas ir reikalingas. O kaip ji bus įgyvendinama? Kaip visada – viskas priklauso nuo žmonių. Vienos sutartys iš karto gula į stalčių, o kitos sutartys duoda gražių rezultatų. Taigi, kol mes esame čionai, tol mes dirbsime, būsime, ieškosime problemų sprendimo ir, jeigu reikia, padėsime vienas kitam.

Dėkoju už pokalbį.

Kalbėjosi Virginija Grybaitė
Asm. archyvo nuotraukos

[i] 1994 m. Kultūros ir švietimo ministerija buvo reorganizuota atskiriant Kultūros ministeriją, o Švietimo ministerija tapo Švietimo ir mokslo ministerija.

Mielai pasidalysime svetainėje skelbiamais tekstais ir nuotraukomis, tik prašome nurodyti informacijos šaltinį ir autorius.

SPAUDOS, RADIJO IR TELEVIZIJOS RĖMIMO FONDAS